

Évközi 17. Vasárnap B

*Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség.
Egy az Isten, mindnyájunk Atyja,
aki minden fölött áll, mindent áthat
és mindenben benne van. (Ef 4,5-6)*

Olvasmány

2. Királyok 4,42-44

Elizeus próféta korában, a nagy éhínség idején történt: Jött egy ember Baal-Salisából, és az Isten emberének kenyeret hozott az első termésből: húsz árpakenyeret meg friss gabonát a zsákjában. Erre Elizeus megparancsolta: "Adjatok enni az embereknek!" Szolgája ellene vetette: "Hogy adjak ennyit száz ember elé?"

De ő azt felelte: "Adj csak az embereknek enni! Mert ezt mondja az Úr: Esztek és még marad is." Erre eléjük tette, azok ettek és még maradt is, ahogy az Úr mondta.

Szentlecke

Efézusiakhoz 4,1-6

Testvéreim! Kérlek benneteket, én, aki fogoly vagyok az Úrban, hogy éljete méltón ahhoz a hivatáshoz, amelyet kaptatok; teljes alázatban, szelídségben és türelemben. Viseljétek el egymást szeretettel. Törekedjenek arra, hogy a béke kötelékével fenntartsátok a lelki egységet. Egy a Test és egy a Lélek, mint ahogy hivatástok is egy reményre szól.

Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség. Egy az Isten, mindnyájunk Atyja, aki minden fölött áll, mindent áthat és mindenben benne van.

Evangélium

János 6,1-15

Abban az időben: Jézus átment a Galileai-tengernek, vagyis Tibériás-tavának a túlsó partjára. Nagy tömeg követte, mert látták a csodajeleket, amelyeket a betegek végbevitt. Jézus fölment egy hegyre, és ott leült tanítványaival. Közel volt a Húsvét, a zsidók ünnepe.

Amikor Jézus fölemelte szemét, és látta, hogy nagy tömeg jön felé, így szólt Fülöphöz: "Honnan vegyünk kenyeret, hogy legyen mit enniük?" Ezt pedig azért kérdezte, hogy próbára tegye, mert tudta ő, hogy mit fog tenni.

"Kétszáz dénár árú kenyér sem elég nekik, hogy mindenki kapjon valami keveset" – felelte Fülöp.

Az egyik tanítvány, András, Simon Péter testvére megszólalt: "Van itt egy fiú, akinél öt kenyér és két hal van, de mi az ennyinek?"

Jézus meghagyta: "Telepítsétek le az embereket!" Sok fű volt azon a helyen.

Letelepedtek hát: szám szerint mintegy ötezren voltak csupán a férfiak.

Jézus pedig vette a kenyereket, hálát adott, és kiosztotta a letelepedett embereknek; ugyanígy (adott) a halból is, amennyit csak akartak. Amikor pedig jóllaktak, szólt tanítványainak: "Szedjétek össze a maradékot, hogy semmi se vesszen kárba." Összeszedték, s tizenkét kosarat töltöttek meg az öt árpakenyér maradékából, amit meghagytak azok, akik ettek.

Amikor pedig az emberek látták a csodajelet, amelyet Jézus végbevitt, így beszéltek: "Ez valóban az a próféta, aki a világba jön."

Mikor Jézus észrevette, hogy érte akarnak jönni, és el akarják vinni, hogy erőszakkal királlyá tegyék, ismét visszavonult a hegyre, egészen egyedül.

Elmélkedés

Nagy tömeg gyűlik össze Jézus körül. Minden irányból összecsődülnek az emberek és futnak Jézus után, mert látják csodás tetteit. Jézus egyértelműen új Mózesként, új útmutató prófétaként lép fel, és nem mint király. Elfogadja ugyan az emberek nagy érdeklődésének kissé kétes kiindulópontját (azaz a csoda ellenállhatatlan vonzerejét), de ebből kiindulva szeretné őket a lényegre elvezetni. De ha az emberek megpróbálják kihasználni a csodáit, hogy birtokba vegyék; ha manipulálni akarják, hogy felhasználhassák saját céljaikra, akkor visszahúzódik tőlük és elérhetetlennek mutatkozik számukra. Talán azért, mert tudja, hogy a világi hatalom mindig szolgásgba és kizsákmányolásba torkollik?!

Viszont azoknak, akik nem azért keresik hatalmát, hogy maguk legyenek hatalmasok, azoknak szeretne mutatni valamit: nem küldi el az embereket, hogy gondoskodjanak magukról. Új utat mutat nekik, az együtt haladás útját, amely abból indul ki, amijük van, akkor is, ha ez csak öt kenyér és két hal.

Az embereket bevonja az étkezés előkészületeibe. András felhívja Jézus figyelmét egy kisleányra és az rendelkezésére bocsátja, amije van. Ez azt jelenti, hogy a kenyérszaporítás nem a semmiből jön létre, hanem azért történt, mert egy gyermek kész volt megosztani szerény tulajdonát. Aki áldássá akar lenni mások számára, annak Jézushoz kell vinnie azt, amije van. Jézus nem kíván tőlünk semmit, amink nincs; de Jézus kezeiben megsokasodik még oly szerény hozzájárulásunk is. "Ha mindenki odaadja azt, amije van, akkor mindenki jóllakik", ahogy egy dal mondja.

Jézus tehát úgy áll itt a középpontban, mint a bőséges élet adója, mint aki felemeli és megsokasítja a szegényest és kicsit (kenyerek és halak); aki nem hagy semmit elveszni; aki jövőt akar adni az embereknek és maga köré gyűjti őket az Atyának való hálaadásában. Ha a föld adományait hálaadással visszaadjuk Istennek, akkor a hétköznapi dolgok életadóvá válnak. Mi is ajándékok vagyunk egymásnak, éppúgy, mint a föld dolgai: a gyermek a szülőnek, a fivér a nővérnek, a férj a feleségnek, a barát a barátának. Semmi sem mehet veszendőbe abból, amit Isten adott. Ha mindent az Atya elé viszünk, ami naponta táplál minket, ami az életet jelenti, akkor Általa minden visszanyeri eredeti és mély értelmét. Akkor mi, a világ emberei és dolgai nem birtoklási vágygal, hanem alázattal és tisztelettel találkozunk. Így újul meg a föld színe.